

Kádenciák

I. aták István

Odaüt üllőjére

*Igaz, hogy bolond csapszékek
Minden fiával koccintani restell,
De még odaüt üllőjére
Vidám hajnalokon a mester.
Még ő mutatja új hitek zászlaját
A bizonytalan tapogatóknak,
Ha rossz pletykák kuvaszai
Vicsorogva a nyomán is lógnak.
Szól fennem még, hogy a szajkózók
Elámulva lesnek szavára.
Csakhogy mindenik harcos napnak
Száz békés, jövő nap az ára . . .*

Igaz krónikák embere

*Ne vallj többé tök-süketeknek
és önhitt vakoknak,
mikor mint a békák
mocsár bűzében vartyognak.
Minek mondanál
izmosan meleg ígéket
szívárványbontó színekről?
És bizonygassad,
hogy az élet dalai szépek?*

*Ne hagyd, hogy csalogassanak
hüllőszívű divatbohócok,
hogy derüs álmaidat szaggassák,
mint az elrongyolt kócot.
Te vagy az igaz krónikák embere,
Ne keserítsen ludas gágogás.
Az ég kékjét fessék szürke semmire,
Napjaid fénye mégis oly csodás.*

Tél előtt

Laták István

Hogy rohannak
ezek a szüret nélküli napok!
Meleg nappali zivatarok
és deres éjszakák között
hogy táncolnak
a szeles felhőktől vöröslő,
langyos őszi reggelek!
Harsány áriák
szelik ketté az álmomat.
Dobhártyámon
vasak csilingelése
és teherautóktól zuhogó
téglák kongása
zongoráz.
Szemembe
a sárga uszályú
őszi nap kacsint,
s én hajszolom
a megrövidült órák
igaz értelmét.
De néha kiállok
a törtetésből,
és a siető sokaságba
kiáltom vidáman:
hó, emberek,
vannak olyan percek is,
amikor csak
dévánkozni érdemes!
Mikor egy fitrinka
bánatos virágot
a tenyerünkbe véve
a tél előtt újra sarjadó
füveket csodálhatjuk!

